

[Rytter.]

os f. Eks. tage det Tilfælde, at en Enkemand eller en fraskilt Mand med voksne Børn gifter sig igen i 60—70 Aars Alderen. Ifølge Lovforslaget er det saa overladt til hans Kone, som han maaske kun har været gift med et Aarstid, at bestemme, om Manden skal brændes, uagtet Børnene og hele den øvrige Familie protesterer. Jeg synes, det er at gaa for vidt.

Den højtærede Minister har vist misforstaaet de Udtalelser, jeg fremsatte angaaende det Tilfælde, at en Mand paa Dødslejet bestemmer at ville brændes, og ligeledes i Tilslutning dertil de Udtalelser, der fremkom fra en senere Ordfører. Vi er jo ikke i Tvivl om, som Ministeren sagde, at paa Dødslejet kan man godt skifte Anskuelse og ønske fastslaaet, at Ligbrænding skal ske; men det, jeg mente, var blot, at det bliver temmelig overflødigt for Fremtiden at have en Regel herom, da det vil blive tilstrækkeligt, at Ønsket bliver fremført for 2 Vidner — den højtærede Minister maa jo huske paa, at selv om det sker paa Dødslejet, skal det ogsaa være for 2 Vidner. Bestemmelsen bliver altsaa temmelig overflødig, undtagen for det ene Tilfælde, jeg fremhævede, idet en Beslutning, som er taget paa Dødslejet, vedbliver at staa ved Magt mange Aar efter, vedkommende eventuelt er blevet rask igen. Her er der altsaa en Forskel, men der er ingen Forskel med Hensyn til Bestemmelserne om Vidner; der skal være 2 Vidner i begge Tilfælde.

Jeg takker den højtærede Justitsminister for Udtalelserne overfor det ærede 8de Medlem for 5te Kreds (Lausten). Jeg vilde finde det meget uheldigt, hvis man gik over til her at paalægge Præsterne en Pligt; det vilde, som den højtærede Minister sagde, vække Utilfredshed paa mange Omraader.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Brænding af Børn under 15 Aar hjælper Bestemmelsen om Indmeldelse i en Ligbrændingsforening ikke, thi Spørgsmaalet er kun, om Bestemmelsen er taget i vedkommendes levende Live og ikke bagefter; men jeg er klar over, at det er et Punkt, vi meget let kan faa ændret. Det er den nugældende Ret, og hvorfor skulde man saa ikke ogsaa kunne faa det optaget i Lovforslaget?

I øvrigt fastholder jeg mine Udtalelser og haaber, at Lovforslaget maa undergaa en hurtig og velvillig Behandling i Udvalget.

Henriette Crone: Det er kun en ganske kort Bemærkning til det ærede 7de tingvalgte Medlem (Rytter), der tog Anledning til at sige, at man ikke kunde drage nogen

Sammenligning mellem vort Land og de øvrige nordiske Lande, og det ærede Medlem nævnte Island, hvor man havde Vanskelighed ved at skaffe Begravelsespladser. Man ser heraf, at man paa Island har maattet ofre de følelsesmæssige Betragtninger af Hensyn til det rent praktiske, men det, der gør sig gældende paa Island, gør sig om ikke i samme Grad, saa dog tilnærmelsesvis gældende for de store Byers Vedkommende, og jeg tænker her navnlig paa København. Jeg vilde meget nødig have, at der skulde lægges saa mange Hindringer i Vejen for Ligbrænding ad Frivillighedens Vej, at man skulde blive nødt til ligesom paa Island at lade de følelsesmæssige Hensyn vige for de praktiske.

Endelig kan jeg fuldt ud understrege den højtærede Ministers Ord om, at der ogsaa er et Hensyn, man bør tage til de levende. Nu sagde det ærede 7de tingvalgte Medlem (Rytter), at man kunde komme til at staa overfor det Tilfælde, at en Mand i en ret sen Alder giftede sig med en ung Kone og kun levede sammen med hende en kort Tid. Han kunde have voksne Børn, som det vilde krænke, at deres Fader skulde brændes. Man kan selvfølgelig komme til at staa overfor et saadant Tilfælde; men vi kan jo maaske i Udvalget se lidt nærmere paa Spørgsmaalet. Vi er jo alle enige om, at vi helst ikke skulde krænke nogens Følelser. I Almindelighed vil jeg dog mene, at de efterlevende, som kan tage Bestemmelse om, hvorvidt den afdøde skal brændes eller ikke, vil holde de Ønsker, som den afdøde maatte have haft, saa højt i Ære, at man ikke vil foretage sig noget, som man ved vilde være i Strid med den afdødes Ønsker.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Præsterne er jeg fuldstændig enig med de ærede Medlemmer, som har ment, at man ikke skal paalægge dem nogen bestemt Pligt. Saa vidt jeg ved, er der her i København ikke en eneste Præst, som modsætter sig at medvirke ved Ligbrænding. Jeg beder naturligvis undskylde, hvis jeg skulde tage fejl, men jeg har i alt Fald ikke hørt det i den Tid, vi nu lever i. Det er derimod rigtigt, at oprindelig er Modstanden mod Ligbrænding kommet fra religiøse, fra kristelige Kredse.

Godskesen: Til det 7de tingvalgte Medlem (Rytter) vil jeg gerne sige, at hvis jeg har brugt det Udtryk, at den afdøde ikke har haft Lejlighed til at tage Bestemmelse om, hvorvidt han vilde brændes eller ikke, har jeg naturligvis ikke dermed tænkt paa den almindelige Mulighed for at tage en saadan Bestemmelse. En saadan Mulighed er altid foreliggende. Men jeg har tænkt